

KARMELITA (1) *sb m*

G pl karm(e)lit(o)w.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI – XVII w.

Członek jednego z najstarszych zakonów żebrzących (założonego w XII w.), którego pierwsi zakonnicy zamieszkiwali, według tradycji, na górze Karmel, w jaskini proroka Eliasza, ich patrona [carmelitae Łac śr]:

Wyrażenie: »reguła karmelitow«: Thego tżáfu potzęłá lię mnożyć y krzeptzyć Regułą Kármelitow/ od Papieżow przywileymi obdárzona/ y vtwierdzona. KrowObr 135v.

ZCh